

Finantsministeren: Jeg troer, den sidste arede Taler har noget misforstaaet, hvorledes Regjeringen opfatter sin Stilling til denne Sag. Jeg skal ikke her omtale, at det har været Regjeringen umuligt tidligere at tilendebringe de Forhandlinger, som den ansaae nødvendige inden et Lovforslag, sigtende til denne Sags Ordning, kunde forelægges Rigsdagen. Jeg skal kun holde mig til Sagen, som den nu foreligger. Regjeringen er paa ingen Maade imod det forelagte Lovforslag, og naar det kommer til Afstemning, vil det maaskee ogsaa vise sig, hvorledes de Medlemmer af Ministeriet, der have den Ære at være Medlemmer af Thinget, opfatte denne Sag. Jeg skal tillade mig at foreslægge min Anskuelse om, hvorledes jeg opfatter Sagen. Mig forekommer det, at der indeholdes i det forelagte Forslag adskilligt meget Rigtigt; det forekommer mig ogsaa, at der i en enkelt Paragraph indeholdes noget meget Udsætteligt, som det maaskee ikke allerede paa Sagens nærværende Standpunkt vilde have været Regjeringen let at fremkomme med, skjøndt jeg ikke tvivler om, at man senere ad anden Vej kunde være kommen til det samme Resultat. Jeg troer, at Sagen, seet fra det Standpunkt, hvorfra man i Almindelighed betragter Alt, hvad der vedkommer vore saarede Krigere, kan fortjene at sættes under Behandling af Thinget, og jeg skulde derfor, hvad dette særegne Lovforslag angaaer, være af den Formening, at det vel kunde egne sig til at behandles af en Committee, nedsat i Folkethinget, men jeg troer tillige, at maatte gjøre opmærksom paa, hvorledes Regjeringen tænker sig Sagen paa dens nærværende Standpunkt. Regjeringen kan nemlig ikke endnu, saalænge den af samme nedsatte Committees Undersøgelser ikke ere tilendebragte, med Sikkerhed udtale sig om dette Lovudkast. Naar der derimod er nedsat en Committee af det arede Thing, og denne Committee enten uden at conferere med den af Regjeringen nedsatte Committee eller efter en saadan Conference maatte fremsætte sine Uttringer om Lovforslaget, haaber jeg, at Regjeringen til den Tid vil kunne være saavidt fremskreden, med sine Undersøgelser (Flere Stemmer: Ja!), at Rigsdagen i alt Fald paa et saadant senere Stadium af Sagen vil med tilstrækkelig Sikkerhed kunne bedømme det, som jeg

ikke skønner i nærværende Tilblik kan bedømmes hverken af Thinget eller af Regjeringen, om nemlig Sagen i denne Rigsdag endnu maa kunne fremmes til endelig Afgjørelse, hvilket vistnok var det Udsætteligste.

L. Stau: Da jeg begjærede Ordet, var det nærmest for at udtale det, som nu allerede er udtalt om selve Sagen af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 3die District (Olesen). Efter det, som senere er ytret, er jeg tilbøjelig til at slutte mig til hvad den arede Finantsminister har udtalt, og det saameget mere, fordi jeg ikke godt indseer, paa hvad Maade man ellers skal faae Sagen ordnet bedst, rigtigt og fornuftigt. Jeg havde tænkt mig, at Comiteerne kunde arbejde i Fællesskab med hinanden, at den af Regjeringen nedsatte Committee kunde enten oplyse den Committee, der vilde være at nedsatte i Sagen, eller at de arede Comiteer kunde forene sig, for at bringe Sagen til et fælles Maal eller noget Lignende. Det, som jeg ialtsald kunde ønske at anbefale for Thinget, det er, at en Udtalelse finder Sted, hvoraf fremgaaer, at Staten vil sørge for de Faldnes Efterladte og de Saarede. Jeg har desuden en speciel Grund til at ønske en saadan Udtalelse, fordi jeg i Slesvig har af de hjempermitterede Soldater hørt den Uttring, at det dog var ganske besynderligt, at der hverken fra den danske Rigsdags Side eller fra Regjeringens Side var udtalt det allermindste enten, om der overhovedet skulde drages Omhu for de Saarede eller, om de skulde have en saadan Assistance i Fremtiden, at de med nogenlunde Sikkerhed kunde udsætte sig for de Farer, Krigen medfører. Dette er naturligvis kun Indbildning, at man her vil indskrænke Understøttelsen. Rimeligvis har den danske Regjeringsskuffe-Optraeden i denne Sag og sidste Rigsdags Forglemmelse af den paa den ene, og Landsforsamlingens i Kiel paa den anden Side, ved at udtale de faa Ord: „Staten Slesvigs-Holsteen sørger for de Faldnes Efterladte og de Saarede“, fremkaldt Frygten hos Soldaterne for, at man her ikke vilde give dem lovligt Krav paa Hjælp i sin Tid, naar de maaskee være Invalidter; men netop derfor er det nødvendigt, at en Udtalelse finder Sted fra Rigs-